

Mrs. C. C. skriver i sit Brev:

„Det var slet ikke vor Hensigt at indføre Kvindestemmeretsbevægelsen i Jerusalem. Det hellige Land er kun en fattig, fortrykt Del af Tyrkiet, uden egen Regering, uden en Avis, uden en eneste offentlig Telefon. Dets Beboere er fattige, uvidende, pjaltede. De, der kender Folket og dets Historie, siger, at det staar akkurat paa samme Standpunkt som for 1000 Aar siden Det eneste, der har forandret sig, er deres Religion. Muhamed er fremstaaet siden Kristi Dage og tæller Millioner blandt sine Tilhængere. Det er nu et muhamedansk Land med muhamedanske Skikke, men disse Skikke var for en stor Del almindelige her ogsaa paa Kristi Tid, saa selv Religionen har ikke øvet stor Indflydelse paa dem. . . . Mange forskellige Missionsselskaber har arbejdet her i lang Tid, og de har for længe siden set, at Undervisning var det eneste, de kunde vinde frem med. Alt Oplysningsarbejde er faktisk talt i Missionærernes Hænder. Blandt de Kristne hernede er der imidlertid saa lidet Sammenhold, at de spilder en stor Del af deres Kraft. Men enkelte Grupper øver dog stor Indflydelse.

Som Følge af Bevægelsen „Jødeland for Jøderne“ er der dannet mange smaa jødiske Kolonier hernede i de senere Aar, og de staar som smaa Stumper af en ny Verden midt i en gammel. Men hvad der er af virkelig Værdi, ser vi bedst af det Spørgsmaal, der bestandig møder den fremmede: „Hvad vilde der være bleven af dette Folk, om der ikke havde været Mission og Missions-skoler“. Ja, det er vanskeligt at sige. Det er sikkert, at der er mange selv-

opofrende Mænd og Kvinder, der gør deres yderste for at søge at gennemsyre denne døde Klump af stagneret Menneskehed. De, som især har talt til mit Hjerte, er Lægemissionærerne og Medhjælperne paa Hospitalerne, som søger at lære Folk de nødvendigeste Begyndelsesgrunde i Renlighed og Sundhedspleje.

Hvor Mænd i Massevis er saa uvidende, blottede for Æresfølelse, overtroiske og bundne af deres falske Tro, hvad kan vi da vente af Kvinderne. Vi gik ofte og undrede os over, hvad disse tilslørede Kvinder, vi mødte paa Gaden, vel tænkte paa, eller om de i det hele taget tænkte, og da vi tilsidst var saa heldige at faa en Indbydelse til at besøge Kvinderne i 4 muhamedanske Familier, modtog vi den unægtelig besværede af en hel Del forudfattede Meninger. Men Resultatet var, at vi gjorde den vigtige Opdagelse, at den nye Tids Tanker allerede spirede frem i disse hemmelighedsfulde tilslørede Kvinders Sjæl. Vi kunde imidlertid blot sige dem nogle opmuntrende Ord, og det var i det hele taget alt, hvad vi kunde gøre for dette Land. Hvis den Tid nogensinde skulde komme, da Jøderne vil ophøre med deres Klagesange, da Præsterne vil forlade de hellige Steder, de bevogter, og Muhamedanerne vil høre op med at bede saalænge, at de kan faa Tid til en Dags alvorlig Overvejelse af, hvad den Slægt, der nu lever, trænger til, da kan der maaske oprinde en bedre Tid for dette Land. Og naar den kommer, vil Kvinderne være rede til at gaa ind og tage deres Pladser i den nye Tingenes Orden, der da vil indtræde. I Syrien er